

Weina Dai Randel

Luna
din
palat

Traducere din limba engleză

FLORENTIN ANDRONESCU

NEMIRA

Coperta: Cristian FLORESCU, Ana NICOLAU

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

RANDEL, WEINA DAI

Luna din palat / Weina Dai Randel; trad. din lb. engleză: Florentin Andronescu-
București : Nemira Publishing House, 2019

ISBN 978-606-43-0432-2

I. Andronescu, Florentin (trad.)

821.111

Weina Dai Randel

THE MOON IN THE PALACE

Copyright©2016 by Weina Dai Randel

Originally published in the United State by Sourcebooks Landmark,
an imprint of Sourcebooks Inc. www.sourcebooks.com

© Nemira, 2019

Redactor: Cristina CRĂCIUN

Tehnoredactor: Magda BITAY

Lector: Ecaterina DERZSI

Tiparul executat de ARTPRINT SRL

Tel: 0723.13.05.02, e-mail: office@artprint.ro

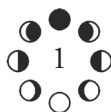
Orice reproducere, totală sau parțială,
a acestei lucrări, închirierea acestei cărți
fără acordul scris al editorului sunt strict interzise
și se pedepsesc conform Legii dreptului de autor.

ISBN 978-606-43-0432-2

DINASTIA TANG,
ANUL 631 D.HR.

AL CINCILEA AN DE PACE
AL DOMNIEI ÎMPĂRATULUI TAIZONG
VARĂ

Aveam doar cinci ani în ziua în care mi s-a prezis viitorul.

Făceam exerciții de caligrafie în grădină, acolo unde Tata își ținea una dintre întâlnirile lui la care participau nobili, cărturari și alte notabilități. Era o după-amiază de vară strălucitoare. Nu purta pălăria de guvernator, iar soarele se cernea prin labirintul de crengi ale stejarului și-i făcea părul cărunț să semene cu o coroană de argint.

Un călugăr, pe care nu-l mai văzusem niciodată, a cerut permisiunea să-mi citească pe chip.

– Extraordinar!

S-a aplecat puțin ca să se poată uita în ochii mei.

– N-am văzut niciodată un chip de o asemenea desăvârșire, un asemenea desen lipsit de orice cusur și atât de plin de inspirație. Priviți tâmpile acestui băiat, priviți forma nasului și a ochilor! Chipul lui poartă în el o misiune din Cer.

Mi-a venit să zâmbesc. Îl păcălisem. Eram cea de-a doua fiică a Tatălui meu și favorita lui. De multe ori se întâmpla să mă îmbrace în tunică de băiat și să mă trateze ca pe fiul pe care nu l-a avut. Jocul nu prea îi era pe plac mamei, dar eu îl consideram o mare onoare.

– Ce păcat că e băiat! a continuat călugărul, în timp ce toți ceilalți s-au apropiat și ne-au înconjurat.

– E păcat? a întrebat Tata, iar în vocea lui s-a simțit o vagă și neobișnuită nedumerire. Și de ce spui asta, Tripitaka?

Și eu eram curioasă să aud răspunsul. Cum să fie o fată mai valoroasă decât un băiat?

– Dacă ar fi fată, cu chipul ăsta ar umbri soarele de pe cer și ar străluci mai puternic decât luna, a spus călugărul Tripitaka, privindu-mă intens. Ar domni peste împărăția condusă de mulți bărbați. Ar putea să devină mamă de împărați, dar și să fie ea însăși împărat în numele propriu. Ar putea să dărâme tot edificiul de minciuni și să clădească în loc templul divinității. Ar putea să distrugă regatul de stafii și să instaureze în loc o dinastie a sufletelor vii. Ar putea fi nemuritoare!

– O femeie împărat? a întrebat Tata cu gura căscată a mirare. Cum ar fi posibil?

– E greu de explicat, Guvernatorul, dar e adevărat. Ar fi unică, nimeni înaintea ei și nimeni după ea...

– Dar acest copil nu provine din familia imperială.

– Ar fi propriul ei destin.

– Înțeleg, a zis Tata, pe gânduri. Dar cum ar putea o femeie să conducă un regat?

I s-a adresat călugărului, dar s-a uitat la mine cu o privire în care a strălucit o lumină ciudată:

– Va avea de îndurat.

– Ce?

– Morțile.

– Ale cui?

Dar Tripitaka n-a răspuns. În schimb, s-a întors să se uite spre salon, prin intrarea în grădină în formă de lună, unde fresce superbe și lambriuri din lemn antic, cu incrustații de perle și jad acopereau fiecare perete. Cupe și boluri din ceramică scumpă, un os al lui Buddha – cea mai mare comoară a Mamei – și un volum rar de poeme, vechi de patru sute de ani stăteau sprijinite de zid. În centrul salonului trona obiectul pe care toți oaspeții Tatei îl invidiau – o statuie din aur pur, care înfățișa un cal

în mărime naturală, un dar primit de la Împăratul Gaozu, întemeietorul Dinastiei Tang, care-și datora regatul Tatălui meu.

Tripitaka s-a uitat din nou la Tata. Parcă se uita la un om care se înecă într-un râu, dar nu poate face nimic să-l ajute.

– Și-acum o să-mi iau rămas-bun, onorate Guvernator. Fie ca soarta să te apere totdeauna! E un privilegiu să-ți ofer serviciile mele.

Și-a apropiat mâinile și a făcut o plecăciune.

N-aș putea să explic niciodată gestul meu de atunci. Am alergat spre el și am început să-l trag de veșminte. Poate că am vrut doar să-mi iau rămas-bun, dar cuvintele care mi-au alunecat de pe buze au fost: *Wo men xia ci chong feng. Noi doi o să ne mai întâlnim.*

Surprins, Tripitaka a făcut ochii mari. Apoi, ca și cum tocmai ar fi înțeles ceva, a dat din cap, cu o plecăciune adâncă, și a spus:

– Atunci, așa va fi!

Orice alt copil de vârsta mea s-ar fi simțit confuz sau împovărat, cumva. Dar n-a fost cazul meu. Am zâmbit, m-am dat înapoi și l-am luat de mână pe Tata.

După acea zi, n-am mai purtat haine de băiat, iar Tata a început să elaboreze scrisori și să i le trimită Împăratului Taizong, fiul Împăratului Gaozu, care moștenise tronul și îl mutase într-un măreț palat din Chang'an. Când l-am întrebat ce urmărește cu scrisorile, mi-a răspuns că există un obicei ca în fiecare an conducătorul regatului să aleagă un număr de fecioare care să-l slujească. Fecioarele trebuie să provină din familii nobile și să aibă mai mult de treisprezece ani. Era o mare onoare pentru ele, căci, odată ce erau alese de Împărat și deveneau doamne de rang înalt, le aduceau familiilor lor faimă și cinste pe veci.

Tata mi-a spus că și-ar dori ca eu să merg la palat.

M-a învățat poeme clasice, istorie, caligrafie și matematică, iar în fiecare seară, înainte să mă culc, mă pune să-i recit din *Artă războiului* de Sun Tzu. De multe ori am mers la culcare murmurând „Orice război se naște dintr-o minciună...”

Și zilele au trecut, apoi anotimpurile și anii... Când am împlinit doisprezece ani, cu un an înainte ca Împăratul Taizong să mă cheme, Tata m-a dus la mormintele familiei noastre. Părea nespus de entuziasmat, urmele pașilor lui parcă străluceau, iar capul și-l ținea mândru. Mi-a spus povești vechi despre vremurile când el, cel mai bogat bărbat din Shanxi, a finanțat războiul Împăratului Gaozu, când acesta a hotărât să se revolte împotriva Dinastiei Sui, cum, atunci când Împăratul a fost trădat și forțat să se retragă, el, Tata, i-a deschis porțile proprietății lui uriașe și i-a găzduit armata și cum, după ce au câștigat războiul, Împăratul Gaozu i-a propus căsătoria dintre Tata și Mama, verișoara unei împărătese, fiica unui cunoscut nobil, credincios imperiului care pierise.

Cu mânecele largi fluturând, Tata mi-a arătat pământul care se unduia, întinzându-se până la capătul soarelui – pământul lui, pământul familiei noastre.

– Promiți să păzești onoarea și averea familiei noastre? m-a întrebat cu ochi strălucitori.

Strângând pumnii, eu am aprobat solemn, iar el a râs. Vocea i s-a topit în aerul cald și ecoul s-a auzit până în vârful chiparoșilor din depărtare.

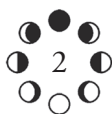
Plăcerea de a-l mulțumi m-a învăluit și chiar atunci am văzut o pereche de ochi galbeni și bulbucați pândindu-ne din tufișuri. Pădurea a rămas dintr-odată împietrită și toate ciripiturile și foșnetul au dispărut. O ploaie de frunze, blană și picături roșii au început să cadă din cer și un strigăt mi-a străpuns auzul. Poate că era de la mine sau poate de la Tata, nu sunt sigură, pentru că totul s-a răsturnat și, când mi-am venit în simțiri, eram la masă cu Mama și cele două surori ale mele, mâncând terci de orez cu carne de porc.

Unul dintre servitorii noștri a dat buzna în salon, cu pieptul tresărindu-i și cu fața udă de transpirație. Un accident, a spus. Tata a căzut de pe o stâncă și a murit.

În ziua în care a avut loc înmormântarea, un soare palid lucea prin ceața dimineții, care învăluia cărările din munți. Am mers către mormântul lui încet. Pe degetul mare de la picior mi s-a spart o bășică, dar

nici n-am simțit. În fața mea, un preot cu o mască pătrată, pe care erau pictați patru ochi țopăia și dansa, iar lângă el, purtătorii de clopoței sunau întruna. Clinchetul se pierdea în înalțurile cerului, dar dăinuia în inima mea. Mi-am stors mintea cu disperare să găsesc în natură un semn legat de moartea Tatei, dar, oricât am încercat, n-am reușit să-mi amintesc detaliile zilei în care a murit. Am îngenuncheat, cu fața înghețată și mâinile reci, în timp ce purtătorii sicriului l-au pus pe Tata în mormânt și l-au îngropat.

Am crezut atunci că viața mea s-a sfârșit. Nu știam că, de fapt, ea de-abia începea.

Când ne-am întors, un grup de bărbați aștepta în fața casei, cu torțele arzând în noapte ca niște copaci în flăcări, în timp ce fumul negru se întindea spre cer ca o pânză uriașă, țesută de un păianjen monstruos.

L-am recunoscut pe judecător, purtând pălăria tatălui meu. Mi s-a întunecat sufletul. Preluase funcția Tatei. Cunoșteam prea bine legea. Indiferent cât de mult mă iubise Tata pe mine, nu eram fiul lui și nu-i puteam moșteni funcția de guvernator. Dar trebuia să fie un alt motiv pentru care judecătorul era acolo. Le-am oprit pe Mama și pe cele două surori, ținându-le strâns lângă mine.

– Bătrâno, i s-a adresat judecătorul Mamei, cu mâinile în șolduri, ia-ți fetele, că nu fac nici cât o ceapă degerată, și plecați!

Am simțit că-l urăsc pentru lipsa lui de respect la adresa Mamei. M-am oprit în fața lui.

– Să nu îndrăznești să-i vorbești așa mamei! Dacă trebuie să plece cineva de-aici, acela ești tu. Asta e casa mea!

– Nu mai e! a râs el batjocoritor. E a mea de-acum. Totul îmi aparține mie: casa, averea și tot aurul. Și acum, dispăreți!

A făcut un semn cu mâna și oamenii lui au venit spre noi și ne-au împins spre drum.

– Cum îndrăznești? m-am luptat eu, încercând să mă eliberez din brațele care mă cuprinseseră pe după umeri. Ticălosule!

Judecătorul m-a lovit cu pumnul în burtă și am simțit o durere ascuțită. Eram uluită. Nimeni nu mă lovise niciodată. M-am aruncat spre el și l-am izbit cu toată puterea. Dar o altă lovitură a venit direct în spate, m-am prăbușit la pământ și totul s-a întunecat de durere. O clipă n-am auzit decât ecoul unor palme și strigătele înfricoșate ale surorilor mele. Mi-am scuturat capul și am încercat să mă ridic, pentru că în acel moment am văzut-o pe Mama, cu o mână pe față, cum cade la pământ icnind. Instinctiv, m-am întins și am prins-o în brațe, ocrotind-o, în timp ce asupra mea se abătea o ploaie de lovituri.

Într-un sfârșit, toate loviturile și agitația au încetat, iar porțile casei mele mi s-au închis în față. Dinăuntru s-au auzit râsete puternice și urale.

Toți cei o sută de servitori ai noștri au venit spre noi, purtând saci pe umeri. M-au ajutat să mă ridic și apoi, unul după altul, au făcut o plecăciune, plângând cu amar. Pe când se întorceau să plece, i-am privit cu un nod în gât. Îi știam de când mă născusem și le spuneam „unchi“ și „mătușă“, dar acum trebuia să plece. Era exact așa cum zicea proverbul: „Când un copac se prăbușește, sărmănele maimuțe n-au altceva de făcut decât să se risipească.“

Înfrânându-mi lacrimile, m-am întors spre mama și spre surorile mele, care suspinau alături. Le-am îmbrățișat, încercând să le consolez, și am jurat că le voi apăra și că voi avea grijă de ele, dar știam că nu pot să le aduc casa înapoi. Puteam să-i implor pe nobilii care îl slujiseră pe Tata să mă ajute, dar judecătorul cel lacom și ale cărui cuvinte erau lege le era superior și nimeni n-ar fi îndrăznit să i se opună.

N-aveam nici cea mai vagă idee unde ne-am putea duce. Toată familia din partea Mamei murise în război, iar Tata n-avea rude în Wenshui. I-aș fi putut ruga pe vecini să ne primească, dar am fi fost ca niște cerșetori care trăiesc din mila celorlalți. În cele din urmă, Mama a spus că ar

trebui să mergem la Qing, fratele meu vitreg, care locuia în Chang'an, orașul unde se afla marele palat al Împăratului Taizong. Fiul cel mare al Tatei din prima căsătorie, Qing, era un ticălos lacom, care mă ura, și era ultima persoană căreia m-aș fi dus să-i cer ajutorul.

Dar am hotărât s-o ascult pe Mama. Aveam să mergem în Chang'an și, odată ajunsă acolo, aveam să caut orice ocazie să-l văd pe Împărat și să-l implor să ne restituie casa și bunurile care ne aparțineau.

Noaptea se lăsa din ce în ce mai rece. Ne-am înghesuit sub un copac, încercând să ne încălzim unul pe altul. Mi-era foame, mă simțeam sleită și mă durea tot corpul de la lovituri, dar n-am putut să închid un ochi. Și în tot acest timp vântul nopții îmi biciuia fața.

În zori Mama a găsit o caravană care trecea pe la noi, prin oraș, și le-a plătit cu brățara mea de jad. Împreună cu surorile mele, m-am târât spre caretă și ne-am urcat în ea.

Cu bărbia lipită de rama ferestrei, am privit cum casa mea se topește în depărtare. Băusem apă din Wenshui, mersesem pe drumurile noroioase din Wenshui, crescusem și respirasem aerul din Wenshui. Iar acum trebuia să plec.

Tata spunea că Chang'an e cel mai grozav loc de pe fața pământului și că mulți oameni s-au îngrămădit spre orașul Împăratului ca fluturii la flacăra lumânării. Cu toții – negustori, poeți sau femei ușoare – merseseră într-acolo ca să-și împlinească visele de îmbogățire și decadență. Tot aceea era și destinația Drumului Mătăsii, unde negustori din locuri îndepărtate precum Persia, Kucha, Kashgar și Samarkand aduceau parfumuri rare și obiecte de lux greu de găsit ca să le vândă.

Dar când ne-am apropiat de zidul orașului de lângă Poarta Jinguang, peisajul care mi s-a deschis în față nu reflecta nimic din descrierile Tatălui meu. Meterezele cenușii, ca dinții crestați ai unui demon, se desfășurau la infinit în depărtare. În jurul meu, o mulțime de negustori cu fețele încrețite de riduri și buzele pârlite de sete se clătinau pe drum de